

Arrest

nr. 91 538 van 13 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 oktober 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat B. VRIJENS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 3 september 2012 het Rijk binnen en diende op 10 september 2012 een asielaanvraag in. Op 10 oktober 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en de Jordaanse nationaliteit te hebben. U bent afkomstig van Amman, meer bepaald van de Al Shimal wijk. U rondde uw middelbare school af in 2006. Nadien ging uw werken in de supermarkt van uw vader. U verklaarde sinds oktober 2010 een liefdesrelatie te hebben met S. a. R.. Sedert vijf maanden voorafgaande aan uw vertrek, was er ook sprake van seksuele betrekkingen. Om redenen waar u niet van op de hoogte bent, kwamen uw familie en de familie van het meisje niet overeen.

Halverwege maart 2012 kreeg het meisje gynaecologische problemen. Ze ging met haar moeder naar een arts die haar liet verstaan dat haar dochter geen maagd meer was. Het meisje werd onder druk gezet en gaf toe dat ze een relatie had met u. Op 9 april 2012 vielen leden van de R. familie uw ouderlijke woning aan. U was op dat bewuste moment niet aanwezig. U werd door uw broer gewaarschuwd dat verwanten van het meisje op weg waren naar uw winkel. U besloot onmiddellijk te vluchten naar een vriend in Amman. U vernam van uw familie dat leden van de a. R. familie uw ouderlijke woonst in de gaten hielden. U vernam ook dat de politie ter plaatse zou zijn gekomen. De a. R. familie zou een klacht tegen u hebben ingediend wegens eeroof. Enkele dagen later, te weten op 12 april 2012, besloot u het land te verlaten.

Via de luchthaven van Amman reisde u naar Turkije. Op 18 april 2012 vernam u dat er bemiddelingsproces werd opgestart tussen beide families. De verzoeningspoging zou plaatsvinden op 20 april 2012. Deze bemiddeling mislukte. Er werd besloten uw familie te vrijwaren maar u zou daarentegen vogelvrij zijn verklaard.

U verbleef nog een viertal maanden in Turkije alvorens u naar België kwam. U kwam aan in België op 3 september 2012. Op 7 september 2012 werd u in Gent tijdens een routinecontrole van de politie aangehouden. Er werd u een bijlage 13 septies betekend en u werd overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas. Op 10 september maakte u bij de Belgische autoriteiten kenbaar nood te hebben aan internationale bescherming.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw militaire boekje, een kopie van een beslissing van het Openbaar Ministerie van Irbid om u te vervolgen wegens eeroof afgeleverd op 10 september 2012.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw vermeende seksuele relatie met S., weinig geloofwaardig zijn. U stelt in oktober 2010 een relatie met haar te zijn begonnen. Opmerkelijk is dat u verklaarde nooit een huwelijksaanzoek te hebben overwogen daar er problemen zouden zijn tussen jullie beider families (CGVS, p. 14). U gevraagd naar de oorsprong van de moeilijke verhouding tussen beide families stelt u dit niet te weten. Gezien u sinds oktober 2010 een relatie had met S., wekt het toch verbazing te moeten vaststellen dat u noch S. iets over de problemen tussen beide families, hebben kunnen achterhalen (CGVS, p. 14). Uw uitleg als zou uw vader u dit niet hebben willen vertellen is niet overtuigend. Te meer daar u niet kan duiden waarom hij u niet over de oorzaak van deze familievetete zou hebben willen informeren (CGVS, p. 14).

Hoe het ook zij, juist gezien de slechte verhoudingen tussen jullie families is het frappant te noemen dat u verklaarde met haar naar bed te zijn gegaan in de hoop wel te mogen trouwen (CGVS, p. 14). U gevraagd waar u die hoop op baseerde, stelt u dat u hoopte dat uw familie de zaak anders zou gaan bekijken (CGVS, p. 14). Gezien de conservatieve sociale context, waarbij buitenhuwelijkse seksuele betrekkingen niet worden accepteert, is deze door uw geschetste gang van zaken weinig overtuigend te noemen daar moeilijk kan worden ingezien hoe uw gedrag uw familie op een positieve manier zou beïnvloeden. Bovendien is het weinig aannemelijk dat S. gezien de maatschappelijke context en de problemen tussen beide families, een dergelijk risicovol gedrag aan de dag zou leggen.

Verder dient te worden aangestipt dat de door u geschetste gang van zaken met betrekking tot de problemen die zouden zijn ontstaan nadat werd ontdekt dat u een seksuele relatie had met S., evenmin overtuigen. Opmerkelijk is immers het feit dat u verklaart door de familie al Ramah te worden vervolgd, terwijl het meisje in kwestie momenteel bij haar familie in Irbid zou verblijven (CGVS, p. 19). Zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, is evenwel de vrouw drager van de eer van haar familie. De eer van de familie kan dan ook alleen gezuiverd worden door wraak te nemen op het meisje. U gevraagd waarom de

familie a. R. u bijgevolg zou willen doden, stelt u omwille van de eer en de maagdelijkheid van het meisje. U geconfronteerd met het feit dat het meisje in casu de eer van haar familie draagt en niet u, stelt u dat ze misschien bescherming heeft gekregen van haar stam (CGVS, p. 17-18). Uw uitleg ter zake herstelt op geen enkele wijze de onaannemelijkheid van het verloop van de problemen die zouden zijn ontstaan uit een relatie die door uw samenleving als volstrekt ongeoorloofd wordt bestempeld.

Indien er al geloof zou kunnen worden gehecht aan de problemen die u zou hebben gehad met de familie a. R., quod non, dient te worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat u besloot Jordanië te verlaten alvorens de bemiddelingspoging tussen beide families af te wachten. U verklaarde dat deze verzoeningspoging zou hebben plaatsgevonden op 20 april, ofschoon u reeds op 12 april Jordanië had verlaten. Te meer gezien u verklaarde dat dergelijke tribale kwesties worden opgelost met de tussenkomst van tribale leiders kan u worden tegengeworpen het plaatsvinden van deze verzoeningspoging niet te hebben afgewacht. Uw uitleg als zou u niet aan dit aspect hebben gedacht is, gezien u eerder verklaarde dat verzoening middels tribale leiders de gewoonte is, niet te weerhouden (CGVS, p. 16). Wat eveneens afbreuk doet aan de ernst als ook aan de geloofwaardigheid van de door uw ingeroepen problemen, is het feit dat u aangeeft niet te weten waarom de bemiddelingspoging is mislukt (CGVS, p. 17), dit te meer gezien u na 20 april nog contacten heeft onderhouden met uw broer en dus wel op de hoogte had kunnen zijn (CGVS, p. 18).

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u verklaarde dat de familie a. R. op 9 april een klacht wegens eerroof tegen u zou hebben ingediend bij de Jordaanse autoriteiten. Frappant is dat wanneer u werd gevraagd welke strafmaat er staat op deze aanklacht, u stelt geen idee te hebben. Het mag toch bevreemdend worden genoemd dat u hier geen navraag naar heeft gedaan (CGVS, p. 18). Voorts werd u gevraagd waarom u ondanks dat u wist dat er een officiële aanklacht tegen u liep, u het risico nam om op officiële wijze Jordanië te verlaten (CGVS, p. 19). U stelt dat uw vriend op internet zou hebben gelezen dat het een tijd duurt alvorens de centrale Jordaanse autoriteit op de hoogte zijn van specifieke aanklachten. Gezien de ernst van de situatie wekt het verbazing dat u op basis van informatie op het internet, het risico nam om bij uw uitreis te worden aangehouden. Uw houding ter zake strookt dan ook evenmin met de ernst van de door u ingeroepen vrees.

Volledigheidshalve dient nog te worden aangestipt dat u slechts asiel heeft aangevraagd drie dagen, nadat u door de Belgische autoriteiten werd aangehouden daar u niet in het bezit was van geldige verblijfsdocumenten. Uw uitleg als zou u geen asiel hebben aangevraagd daar u niet over de juiste documenten beschikte, kan niet worden weerhouden te meer gezien u verklaarde naar België te zijn gekomen juist met het oog op het verkrijgen van internationale bescherming (CGVS, p.8). Ook deze houding doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd te overtuigen dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming.

De door uw neergelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen. De kopie van uw militair boekje bevestigt uw identiteit en herkomst het geen hier niet ter discussie staat. Met betrekking tot de kopie van de beslissing van het Openbaar Ministerie van Irbid om u te vervolgen wegens eerroof, dient te worden opgemerkt dat het hier slechts een kopie betreft. Evenmin is uit het document op te maken waarom er een aanklacht van eerroof tegen u loopt. Tot slot dient een document te kaderen in een geloofwaardig asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet

louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker werpt de schending op van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.

2.3. Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan *in casu* niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1.1. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de verklaringen van verzoeker voldoende zijn om zijn vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.1.2. Verzoekers verklaringen geven blijk van onwetendheid, zijn onlogisch, tegenstrijdig en ongeloofwaardig. Verzoeker kan niet verklaren waarom de families tegen een huwelijk gekant zouden zijn (gehoor p. 11) wat nochtans de kern uitmaakt van zijn problemen. Voorts indien verzoeker met zijn (beweerde) vriendin wilde huwen, seksuele betrekkingen met haar had “*omdat ik altijd hoop dat wij wel zouden trouwen*”, licht hij niet toe waarom hij haar niet ten huwelijk vroeg (gehoor p. 14), te meer nu hij bovendien zijn (beweerde) vriendin, gezien de uiterst conservatieve en gewoonterechtelijke ingesteldheid van haar familie, bewust in de problemen bracht. Verzoeker wachtte de uitslag van de verzoeningspoging niet af “*omdat ik niet aan dat feit had gedacht*” (gehoor p. 16), terwijl hij volhoudt dat hij het meisje wou trouwen. Verder is ook verzoekers bewering dat tijdens deze verzoeningspoging “*er afspraken gemaakt [worden] oa om te trouwen*” (gehoor p. 16), niet overtuigend nu verzoeker het meisje niet ten huwelijk had gevraagd. Ten slotte weet verzoeker evenmin waarom de verzoeningspoging is mislukt (gehoor p. 17).

Verzoekers vrees om vervolgd te worden door de familie van het meisje is verder, in het licht van de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie waaruit blijkt dat enkel de vrouw het doelwit is van eremoorden, ongeloofwaardig. De waarachtigheid van de asielmotieven wordt eveneens ondergraven aangezien volgens verzoeker zijn (beweerde) vriendin zelf ongedeerd zou zijn (gehoor p. 18) en nog bij haar familie zou wonen (gehoor p. 5, p. 20). Dat dit enkel te danken was aan de tussenkomst van haar ooms (gehoor p. 6), is tegenstrijdig met verzoekers latere verklaringen waar hij stelt dat zij bescherming kreeg “*niet van de stam maar wel van de autoriteiten*” (gehoor p. 18). Dat de beweerdelijk ultraconservatieve familie van het meisje haar niet zelf zou gestraft hebben volgens het gewoonrecht, maar wel via een officiële klacht bij de overheid gereageerd zou hebben, is dan ook tegenstrijdig met de aan het administratief dossier toegevoegde informatie en staat verder nog haaks op verzoekers initiële verklaring waar hij stelt dat de overheid niet tussenkomt in dergelijke vetes (gehoor p. 16), wat hij later nuanceert (gehoor p. 19). Verzoekers verhaal komt aldus geheel verzonnen voor.

3.1.3. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. De Raad moet ten dezen oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 40, 41, 195, 196 en J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto, 1991, blz. 72), *quod in casu non*.

3.2. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Voorts is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoeker dient niet louter documenten neer te leggen maar hij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn.

Verzoeker maakt op 31 oktober 2012 de originele versie over van het in de bestreden beslissing besproken document van 10 september 2012, alsmede een beëdigde vertaling hiervan. In deze stelt de Raad vast dat dit document betrekking heeft op een doorverwijzing naar een strafrechtelijke rechtbank op beschuldiging van verkrachting.

Voor zover verzoeker door de Jordaanse autoriteiten vervolgd zou worden, zijn de afgelegde verklaringen onvoldoende om de achterliggende redenen van in beschuldigingstelling aan te tonen, zeker gezien het verzoeker is die vervolgd zou worden voor verkrachting, terwijl uit de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie blijkt dat het allerminst aannemelijk is dat verzoeker, en niet zijn (beweerde) vriendin, in deze 'erezaak' vervolgd zou worden. Aldus maakt hij niet aannemelijk dat de klachten - voor zover ze waarachtig zouden zijn, wat niet wordt aangetoond - ongerechtvaardigd zijn en bovendien belet niets hem ervan deze te weerleggen voor de nationale rechter, desnoods in beroep. Verzoekers bewering dat hij in Jordanië geenszins beroep kan doen op de bescherming van de Jordaanse autoriteiten en dat hij geen eerlijk proces zou krijgen, wordt *in casu* niet geadstrueerd door enige concrete en objectieve elementen. Derhalve blijft dit een boute bewering, te meer gezien verzoeker op officiële wijze en ongehinderd zijn land kon verlaten (gehoor p. 12), wat ongeloofwaardig is indien verzoeker werkelijk werd gezocht, zeker gezien verzoeker normaliter dergelijk risico niet zou hebben genomen aangezien hij wist dat hij werd gezocht.

3.3. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt overigens dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties geen juridisch bindend karakter heeft, maar enkel als aanbeveling dient en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 9 juni 2005, nr. 145.732; RvS 1 december 2011, nr. 216.653).

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.5. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Daar waar verzoeker meent "*Dat uit de bestreden beslissing geenszins duidelijk blijkt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoekers asielaanvraag op een afdoende manier heeft getoetst aan het art. 48/4 van de Vreemdelingenwet*", stelt de Raad vast dat verzoekers bewering berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielaanvraag niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn aanvraag liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.6. Verzoeker vroeg in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

3.7. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK